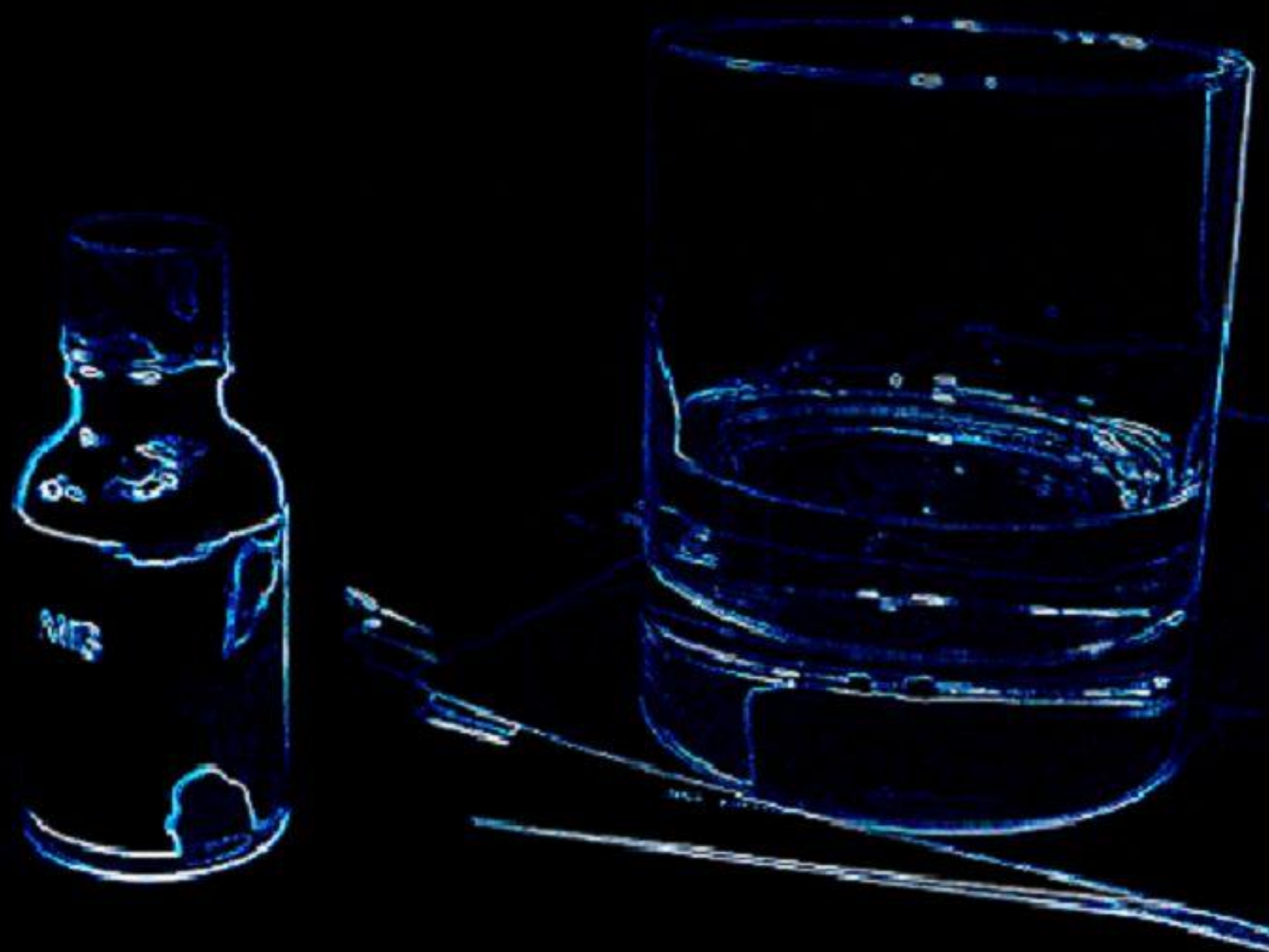

Marek Bílek

Krok do tmy

Marek Bílek

KROK DO TMY

Copyright

Autor: Marek Bílek

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87976-17-3 (ePub)

978-80-87976-18-0 (mobipocket)

978-80-87976-19-7 (pdf)

PROLOG

Je to tu zas, ta nesnesitelná bolest hlavy, která se rozlézá od spánků až dovnitř mozku. Je to jako červ, který se pomalu prokousává lebkou a spokojeně okusuje moje receptory bolesti. Přesně ví, kde se má zakousnout. A s každou další vlnou bolesti přichází ta hrozná myšlenka, kterou se pokouším posledních pár nespočítatelných hodin zapít.

Můj bratr je mrtvý a ten fakt je pro mě naprosto nesnesitelný. Moje tělo tu myšlenku odmítá, zahání ji, ale ta se stejně rychle vrací, jako odešla. A duševní boj začíná nanovo.

Sedím v baru pochybné pověsti, piju a nechápu ten svět kolem mne, který žije dál, jako by se nic nestalo. Mám na sobě zmoklý plášť a pod ním svůj nejdražší oblek, který jsem si koupil ještě z policejního platu. Co jiného si vzít na pohřeb svého bratra? Myslím, že památku neuctím jenom hloupým oblečením, ale alespoň nepřidělám matce víc starostí. Už takhle má co dělat s mojí mladší retardovanou a navíc hysterickou sestrou Agnes. Ted' je mi ten oblek na nic. S tím už půjdu leda do rakve. Svět asi zešílel.

Vražda je v dnešní době tak obvyklá záležitost, že to běžného člověka ani nepřekvapí, když o ní slyší v televizi nebo čte v novinách. Ale když vás zasáhne ve vašem blízkém okolí, už konečně zpozorníte a víte, že je kromě samotného faktu smrti ve vašem okolí ve vzduchu cítit i něco jiného.

Až ale na pohřbu, když vidíte kolem sebe ostatní pozůstalé, kteří štkají nad ztrátou úplně stejně, jako by nebožtík zemřel přirozenou smrtí, na vás dopadne váha celého okamžiku.

Na mě ne. Víím, že je venku někdo, kdo nechápe cenu života a v návalu brutality o něj připraví někoho, kdo si to nezaslouží. Ten vrah ale udělal jednu chybu, když si vybral mého bratra.

Jmenuji se Clark Adams.

KAPITOLA PRVNÍ

Hřbitov Harley

15:45, 10. 10. 2012

Jako z trucu musí pršet. Právě dnes, v den bratrova pohřbu. Celá rodina a přátelé pomalu pochodovali úzkou cestou mezi hroby a v ruce drželi černé deštníky. Jak idylické. Stejně díky větru se déšť stácel a padal ze strany, takže žádný z pozůstalých nezůstal suchý.

Šel jsem mezi posledními a držel svojí malou sestřičku za ruku. Je to její první pohřeb a neví, jak se má chovat. Zatím se chovala vcelku slušně, ale já i matka se bojíme, aby nezačal jeden z jejich hysterických záchvatů.

Kvůli dešti jsme se rozhodli nenést rakev na ramenou, ale byla na místo dopravená hodinu před obřadem dlouhým černým Cadillacem. Tu značku měl bratr rád, ale ani ve snu jsem si nepředstavil, že v něm pojedou za této situace.

Pomalou jsem kráčel v jedné ruce deštník a ve druhé sestru. Ta se otřásala nezvladatelným pláčem a stejně tak i matka, o kterou se Agnes opírala z druhé strany. Matce tekly slzy po tváři, ale jinak měla kamenný výraz. Je to silná žena, už pohřbila manžela a ví, jak pohřeb probíhá a co od něj může čekat. Neumím si představit, jaké to pro ni muselo být, pohřbít vlastní dítě. Možná stejně jako pro mě pohřbít vlastního bratra.

Prošli jsme poslední zatáčkou, která nás dovedla k robustní hrobce rodiny Adamsů. Můj pohled spočinul na bratrově rakvi a zas mě rozbolelo břicho. Ne, tady ne. Zas ten žaludeční záchvat. Od té doby, co bratr zemřel, ho mám každou chvíli.

No tak, je to jen záchvat, přemáhal jsem se a pokoušel se soustředit pohled na mojí malou sestru, která v té chvíli začala usedavě plakat.

Došli jsme k hrobce. Byla celá žulová a rozdělená na dvě poloviny. Nyní byla pravá deska odsunutá stranou a pod ní byla vidět už jedna rakev – mého otce. Vedle hrobky byla na podstavci rakev s bratrem a na náhrobním kameni bylo vytesáno:

Colin Adams

18.6.1982 – 3.10.2012

Milovaný syn, bratr a manžel

Úplně jsem zapomněl na bratrovu bývalou manželku. Ohlédl jsem se do davu a viděl, jak žena, kvůli které začal můj bratr pít, teď tady stála a otřásala se hraným pláčem. Ještě před pěti lety po něm hodila svazek klíčů, až z toho měl brácha škrábanec na tváři. Italská domácnost.

Byl jsem jedině rád, když se s tou fúrií rozvedl. Teď si ale říkám, jestli by zemřel, když by ho u soudu neobrala o byt a on by nemusel vzít kšeft na stavbě, aby si dokázal zaplatit podnájem. Tam zemřel, pod překlopeným panelem. Rozdrtil mu hlavu, okamžitá smrt.

Proto jsme na dopoledním rozloučení měli zavřenou rakev, nebyl by to hezký pohled. Sám jsem to viděl, když jsem ho šel druhý den po jeho smrti identifikovat. Tam na pitevně jsem dostal první žaludeční záchvat a ještě jsem jim stihl pozvracet podlahu. Musím se přiznat, že to ale také mohlo být nesnesitelnou kocovinou z minulého večera. Matku tam nepustili.

Začal jsem se nudit. Kněz drmolil o cestě Coleovi duše, aniž by vnímal okolí. Pozůstalí se mlčky dívali na hrob, na květiny a věnce kolem něj a na deštěm zmáčenou fotografii – MOU fotografii!

Ne, je bratrova, uviděl jsem tu jizvu na tváři, díky které si nás lidé nepletli. A vlasy měl trochu jiné, upravené. Oproti mým vypadají jako paruka. Vybrali nevhodnou fotku. To asi naše matka, ráda si uchovávala fotky od profesionálních fotografů do svých alb, které si pak s Agnes při pátečních večerních pořadech prohlížely.

Agnes, chuděrka Agnes. Po smrti bratra se její duševní stav ještě zhoršil. Je jí čtrnáct, ale její psychika je na úrovni pětiletého dítěte a už se asi nikdy nezvýší. Nejhuř to nese matka. Bratr se jí vždy pokoušel pomáhat. Já byl ta černá ovce, která přišla jen na návštěvu o svátcích. Nechtěl jsem je rušit svou přítomností – přítomností alkoholika, příživníka státu a vraha.

Nechápu, že se bratr nenastěhoval zpátky do rodného domova, když ho bývalá vyhodila. Asi už byl zvyklý na svůj klid, stejně jako já.

„Stýská se mi,“ ozvala se moje sestra a vytrhla mě tak z mého letargického přemýšlení.

„Mně taky.“

„Proč musel umřít? Strýc Eaton je starší než my všichni a pořád tu je a bráška ne.“

Přišlo mi jí ještě více líto. Chudák ani nechápe, že člověk neumírá, jen když je starý. Nemám srdce jí to vysvětlovat.

„Poslouchej kněze, zlato, a nemluv,“ přerušila její přemýšlení matka a pohladila ji po jejích dlouhých hnědých vlasech.

Kněz dokončil svůj monolog a ustoupil od rakve, aby přenechal místo pro obřadní uložení rakve do hrobu. Pustil jsem ruku své sestry, která ji ihned strčila do kapsy, aby se uchránila před studeným deštěm.

Zlatíčko, držela mi ji, i když ji musela celou dobu studit, ale chtěla být blízko u mě. Co si to namlouvám, možná se mě držela jen, aby se necítila ztracená v neznámém místě. U Agnes člověk nikdy nevěděl.

Vyšel jsem s davu deštníků do ostrého deště a se mnou vyšel ještě Colea nejlepší kamarád Mark, pokývl na mě a já mu pozdrav oplatil. Poté si stoupl z druhé strany rakve, tam kde měl můj bratr nohy, a začal v louži pod ní hledat popruhy.

Také jsem se sehnul a sáhl do bahna pro dva konce silného provazu, který byl protáhlý okem zespoda rakve. Poté jsme se oba na sebe podívali a v jednom okamžiku se narovnali a zvedli rakev ze stojanu.

Houpavými kroky jsme se přemístili nad hrobku a postupně povolovali provaz, až rakev začala klesat do hrobky. Provaz řezal a při každém silnějším stisku z něj prýštila voda do mých dlaní, až jsem se bál, že rakev upustím. Naštěstí hrobka byla mělká, ale s kamenným dnem. Ať jsem se snažil, jak chtěl, stejně se při dopadu rakve na dno ozvala dunivá rána, až mi přeběhl mráz po zádech.

Narovnal jsem se a podíval se na kněze, jako bych čekal, že mi ohodnotí, jak jsem to zvládl. Ten byl ale zahleděn směrem k hodinám kostela, které začaly odbíjet čtvrtou hodinu.

Sáhl jsem do kapsy kabátu, vytáhl starý kapesník, který se tam vzal kdoví odkud, a utřel si ruce od bahna a špíny z provazu. Pomalým krokem jsem se vrátil ke své sestře a matce. Ta až teprve teď začala nezvladatelně vzlykat.

Objal jsem tu starou ženu a přes její prošedivělé vlasy se díval, jak postupně jeden za druhým smuteční hosté procházeli kolem hrobky a házeli každý po jedné rudé růži na rakev.

Po tomto směšném zvyku, kdy všichni pěkně vyházeli půlku květinářství do hrobu, se přiloudal hrobník s páčidlem v ruce. Zasunul jeho konec do žulové desky a pomalými přesnými pohyby ji vrátil na původní místo.

Pohřeb končil. Většina návštěvníků teď půjde a na účet chudáka mé matky si nalije do chřtánů kvalitní lihovinu a nacpe si volata. Pomalu si začínám myslet, že nejméně polovina hostů přišla jen kvůli tomu a možná mám i pravdu. Já u toho ale být nemusím.

Doprovodil jsem matku i sestru k čekajícímu autu na parkovišti za hřbitovem. Byl to starý Chevrolet ještě po otci. Máma si ho nechala, protože s tím autem

má spojeno spoustu zážitků, když jsme s bráchou byli ještě malí kluci a Adams Senior nás o víkendech bral na výlety k nedalekému jezeru.

„Pojď s námi,“ podívala se na mě ta stará žena rudýma očima, i když věděla, co odpovím. Nikdy jsem jí na tuhle otázku nedokázal kladně odpovědět. Ani o Vánocích, když se chtěla jít podívat na mši, ani o narozeniny Agnes, když se mělo jít po oslavě do kina.

„Víš, že nepůjdu. Tohle není nic pro mě. Ty lidi neznám a nemám si s nimi co říct.“

„Sám víš, že tohle není o lidech, ale o tobě,“ smutně sklopila matka oči: „Myslela jsem, že třeba kvůli své sestře...“ Zlomil se jí hlas a podívala se na své dítě, které si právě ve svých čtrnácti letech smrkalo do rukávu. Po slzách nebylo ani památky.

Zapomněla. Vždy dokázala vytěsnit nepříjemné zážitky, na které si pak vzpomněla večer v posteli a znovu procházela bolestným rozpomínáním, když se na to ptala své maminky.

„*Kde je táta? Neviděla jsi našeho pejska? Nepůjdeme k babičce na oběd?*“ A teď k tomu všemu přibude ještě otázka: „*Kde je bráška Coley?*“

Nezávidím matce nést to břímě a Agnes vždy vysvětlovat se stejnou trpělivostí, že někteří lidé už nežijí, a že jsme jim byli přece na pohřbu.

„Agnes bude v pořádku. Dokáže se s tím smířit, uvidíš,“ zalhal jsem své matce do očí a na hrudi mě při tom svírala bolest. Otočil jsem se ke své malé sestřičce a objal ji.

„Opatruj se, zlatíčko. Brzy se zase uvidíme.“

„A přijdeš k nám na Vánoce?“ zeptala se a rychle zakryla ušpiněný rukáv za zády.

„Asi ne, broučku,“ zastala se mě matka dříve, než jsem stihl říct cokoliv já. „Clark přece Vánoce neslaví.“

„Ale na narozeniny v lednu přijdeš?“

„To je přece samozřejmost,“ přinutil jsem se k úsměvu, který musel spíše vypadat jako škleb šflence.

Naposledy jsem se otočil k matce, políbil ji na tvář a s krátkým *sbohem* jsem se k nim otočil zády. Vítr se opřel do baloňáku, až jsem málem zavrával. Přetáhl jsem si límec přes krk a vyšel z tichého parkoviště krátkou příjezdovou cestou přímo na hlavní ulici. Došel jsem na semafor, rozhlédl se a už při cestě přes přechod si v hlavě vybíral nejbližší bar, kde se dá opít do němoty, aniž by mě někdo okradl.

V jedné věci má oproti mně Agnes výhodu. Ona své špatné zážitky zapomíná, ale já je musím přepít.

* * *

Nonstop club Darko

21:00, 10.10.2012

„Ještě jednu,“ pokývl jsem na barmana a opřel jsem se lokty o špinavý pult zapatlaný od alkoholu, mastných slaných brambůrků a zvratků.

Lepší bar v okolí asi není. Každý z jasných alkoholiků, kteří jsou v tomto lokále v jakoukoliv hodinu, si sedí na svém místě a stará se pouze o sklenici před sebou. Ti méně šťastní už zaparkovali svá ochablá těla na záchodech s hlavou v míse.

Nikdo tu po vás nic nechce, jen výčepní při odchodu útratu. Šero protrhávají pouze neony hracích automatů a světla aut zpoza sotva průsvitných špinavých oken.

Barman se pomalu přišoural s ohmatanou lahví a od oka mi do sklenice nalil dalšího vizoura. Nová sklenice by byl moc velký luxus pro tuhle kategorii.

Než se stihl otočit a odejít, raději jsem do sebe kopl obsah sklenice a rovnou na něj zamával, aby ji znovu dolil. Kdo ví, kdy by se zase přišoural zpátky.

„Raději trochu uber, kamaráde. Tohle už je osmý panák za poslední hodinu.“

Podíval jsem se mu do očí, aby viděl, že nepiju z trucu, jako většina těch chudáků tady, ale ze žalu, ze ztráty. Barmani ten rozdíl poznají díky létům praxe.

„Už mlčím,“ uhnul pohledem a po chvíli, když se nedočkal žádné odpovědi, se raději otočil ke mně zády a šel dolít zákazníkovi na druhé straně baru.

Usrkl jsem laciné whisky a zašklebil se. Čaj s medem to zrovna není. Mé myšlenky se opět zatoulaly mimo bar o pár ulic dál, kde moje matka teď asi platí přemrštěný účet za jídlo, které snědli pohřební hosté. Ti se mezitím někam rozutekli, aby se jim nemusel naskytnout ten pohled, že někdo platí za jídlo, kvůli kterému na pohřeb přišli. Až na pár jedinců, ale ti na pohřební večeři nešli.

Byl jsem to já a bratrův přítel Mark, kterého jsem asi před hodinkou viděl, jak prochází kolem okna baru. Asi bych ho ani nezaznamenal, kdyby se před barem nezastavil a nestopl si projíždějící taxík. Drahé kvádro a černý deštník ozářený neonem se jen tak přehlédnout nedá.

To ale bylo nejméně před pěti panáky whisky a zítra už si na to asi ani nevzpomenu a to přesně chci. Celý dnešní den bych si nejraději vytloukl z hlavy. Zbytečně strávený čas v tiché nabubřelé domýšlivosti světa a

prokázání jeho síly nad lidským životem. Dopiju tuhle sklenici a vypadnu do deštěm umáčených ulic.

„Copak kamaráde? Špatný den?“

No to mi ještě chybělo. Obrátil jsem zrak směrem po to neurvalém rumem nasáklém hlase. Patřil ještě neurvalejšímu pobudovi v protrhaných džínech a kožených botách. Přes sebe měl svetr, ze kterého mu visel přes poklopec džínů velký pivní pupek.

Toho jsem si všiml až po chvíli. V prvním momentu po otočení se mi před očima naskytl záběr plný zrzavých splených vlasů a vousů, mezi kterými byla úzká rýha připomínající rty. Rudý nos jasně signalizoval kladný vztah k alkoholu a stejně tak podlité oči se zažloutlým bělmem po bilirubinu. Vlastníková játra asi byla v ještě horším stavu než ta moje.

Kdoví proč měl ten pobuda na tváři rozlitý vřelý úsměv, který v daném prostředí vyvolával pocit infantilnosti.

„Prosím?“ pokusil jsem se být alespoň trochu slušný, i když na mě na první pohled musí být znát, v jakém jsem stavu.

„Jak to, že jsi dneska nepřišel do práce a místo toho vasedáváš po barech?“ přisedl si na vedlejší barovou stoličku, která se pod jeho vahou prohnula. Do nosu mě praštil závan nemytého člověka, jako když si v metru sednete vedle bezdomovce.

„Já nechodím do práce.“

„Vážně, to tě ten hajzl Costly z hodiny na hodinu vyhodil? Ono se ani není čemu divit. Slyšel jsem, že potřebuje snížit stavy. Jeho sekretářka už druhý měsíc nedostala výplatu. Ještě že nám platí hned po týdnech. Kdyby...“

Poslouchal jsem toho muže, ale myšlenkami jsem byl někde jinde. Costly, to jméno mi něco říkalo. Myslím, že je to majitel domu, kde má bratr byt a který já používám jako azyl do konce roku, než vyprší bratrova smlouva na nájem. Nechával tam za vcelku dobré nájemné své pracovníky, kteří zatím stavěli další obytný dům pro stejné chudáky, kteří přijdou po nich. Začarovaný kruh stavitelství.

„...Říkám ti, Colie, jestli chceš, můžu se ti přimluvit a...“

„Počkejte, já nejsem Cole.“

„Nejsi?“ zamžikal opilec opuchlými očima.

„Nejsem,“ potvrdil jsem, „jmenuji se Clark Adams a Cole byl můj bratr.“

„Bratr?“

Pán byl asi poněkud pomalejší.

„Ano můj bratr,“ potvrdil jsem a začal být pomalu našťvaný na toho ožralu, který mě akorát zdržoval od toho, abych šel domů a vychutnal si svojí ranní kocovinu, „tedy byl. Minulý týden zemřel na stavbě.“

„Colie, nedělej ze mě šaška,“ usmál se na mě a odhalil tak bezpočet zkažených zubů. „Ty máš ale vtípky, dost morbidní humor na někoho bez práce.“

Krev se ve mně pomalu začínala vařit. Ten chlap si pořád mele svou a nevšimne si, že tady asi nesedím a nechlastám pro legraci. Šašek jeden s tím svým červeným nosem a zrzavými vlasy, které mu trčí do všech stran. Zamával jsem na barmana, ale ten měl právě plno práce s otíráním té nejšpinavější sklenice, kterou v baru našel.

Už jsem toho blábolení měl plné zuby. Sáhl jsem do kapsy kabátu a vytáhl zmuchlanou bankovku. Hodil jsem jí na bar a chtěl odejít.

„Počkej, Cole. Kam jdeš? Noc je ještě mladá,“ vztáhl po mně ten špindíra ruku a chytil můj rukáv. S nechutí jsem se mu vysmekl, až to zrzoun nevydržel a s obrovským rachotem se zřítil z barové židle.

Než se stačil sebrat ze země, otočil jsem se na podpatku a vyběhl z baru do deštivé noci. Do nosu mě praštil pach noční ulice. Z té náhlé změny vzduchu se mi až zamotala hlava.

Zaklonil jsem se a užíval si ten okamžik, jak mi padá déšť na tvář a smývá špínu dnešního dne. Je konec, dnes už mám dost na to, abych ráno vůbec dokázal vstát a nepamatovat si alespoň chvíli tu bolest.

Lampa nade mnou blikla a zhasla, asi zkrat. Bratrův pronajatý byt byl jen dva bloky odsud. Ne moc daleko, abych tam nedokázal v tomhle stavu dojít, ale zase ne moc blízko, abych u toho nepromokl až na kost.

Konec přemýšlení, Clarku. Jdi, než se ten zrzavej pobuda rozhodne tě pronásledovat. Po prvním kroku se mi zamotala hlava a musel jsem se opřít o lampu. Pro jistotu, že jsem opravdu pod vlivem, jak zákon káže, jsem vyzvracel obsah posledních několika sklenic a pár oříšků. V ústech se mi rozlila pachut' kyseliny chlorovodíkové s nádechem irské whisky.

Utřel jsem si ústa rukávem. Ten kabát už žádná čistírna nezachrání. Nohy se samy od sebe rozešly pomalým houpavým krokem směrem k úzké vedlejší uličce. Už jen pár minut a můžu zvracet v teple a suchu dočasného domova. Pomalu se na to těším jak malé dítě na Vánoce. Priority se opravdu s přibývajícím věkem radikálně mění.

V uličce bylo vítané sucho a nepropustná tma. Díky závětří tu bylo i relativní ticho v kontrastu s hlukem, který se ozýval z hlavní silnice.

Šel jsem se ztrácející jistotou vpřed a přidržoval se pravou rukou zdi, abych alespoň po hmatu věděl, kam jdu. Touhle uličkou jsem se nachodil už mnohokrát a věděl bych i poslepu, jak vede. Tentokrát je to vlastně pravda. Často bývá v oknech hořejších pater rozsvíceno a ten lehký svit pak ozařuje

uličku mlhavým světlem. Svět kolem pak vypadá jako bezbarvý odraz někde ve špinavé louži. Dnes ne, ve všech oknech bylo zhasnuto.

V hlavě počítám kroky, abych věděl, kdy mám očekávat zed' a tím pádem zatáčku doprava, která by mě měla dovést na druhou stranu bloku.

Třicet šest, třicet sedm... Sakra, nakopl jsem nějakou konzervu... Třicet devět, čtyřicet.

Na krok přesně jsem nahmátl mokré cihly přímo před mým obličejem. Možná jsem byl špatný polda, ale jako notorikovi mi to docela jde.

Ohlédl jsem se doleva a několik desítek metrů přede mnou zasvítilo světlo z neonu prohlašujícího, že právě pod ním se dají sehnat ty nejlepší burgery ve městě. Ubohá reklama a ještě ubožejší fastfood, ale díky němu se posledních pár dní dostávám bez úhony domů.

Až dojdu k němu, stačí se dát doprava po ulici a dorazím k bytovému bloku. Tady mě vždycky čeká velké dilema, jestli mám jít přes suterén, kde je garáž a po schodech nebo obejít dům a jít hlavním vchodem a bát se, že někoho potkám, ale dopřát si poté luxus v podobě těsného výtahu, který mě vyveze spolehlivě do čtvrtého patra.

Dnes mě žádné rozhodování nečeká. Zaprvé prší a já už jsem zmoklý dost, a za druhé výtah je mimo provoz, takže je to jasné. Ruka zašmátrala v náprsní kapse a nahmatala čip od garáže. Jedno stisknutí a přede mnou se otevřela garážová vrata jako honosná brána vedoucí do mého jednopokojového panství.

Moc aut v garáži nebylo a ta, co tu byla, vypadala pěkně ošuntěle. Hold lidi ze zednických rodin si žádný luxus dopřát nemohou, natož, když pracují pro takovou hyenu, jako je Costly.

Za páteční výplatu se většina zedníku hned večer ožrala a domů se donesla sotva polovina, která stačila na stravu a splácení dluhů. Nechápu, jak to brácha udělal, ale přes minimální výplatu se mu povedlo si vždycky něco schovat na horší časy. On se jich nedožil, ale já je našel. Závět brácha žádnou nenechal, ale jeho bankovní účet propadl mamce, která za to určitě nakoupí něco pro Agnes, takže já si nechal pěkně v tajnosti keš. Už ho moc nezbyvalo. Většina z toho propadla Jacku Danielsovi.

Prošel jsem garáží a odemkl dřevěné dveře na hlavní schodiště domu. Vyšel jsem do prvního patra, které se spojovalo se vstupní halou, a schody se zde rozšiřovaly a točitě směřovaly kolem vyřezávaného zábradlí až do čtvrtého patra. Na prvním schodě seděla schoulená postava.

Chtěl jsem ji rychle obejít a zmizet na schodech do prvního patra, ale v mém stavu to šlo dosti těžko. Když jsem se k osobě přiblížil na dva kroky, praštil mě do nosu odporný zápach, který mi byl nějak známý. Pach bezdomovce. Toho smradu jsem měl tak plný nos, až jsem musel kýchnout. I když jsem si stihl zakrýt ústa rukávem, ozvěna mého hlasu se rozlehla chodbou, až to toho mizeru na schodech probudilo.

Narovnal se, stáhl si čepici z hlavy a objevila se záplava zrzavých špinavých vlasů. Ten šupák mě sledoval až domů!

Ne, to není možné. Přední dveře byly zamčené a jediným vchodem byla garážová vrata a tam se prosmýknout nemohl.

To je ale teď jedno. Ten nával násilí, strachu a nervového vypětí z posledních několika dnů se smrštil do jediné chvíle a já věděl, že to neskončí dobře.

„Á tady jsi. Co to mělo znamenat v tom baru?“ šupák vstal a oklepal si prach z kalhot. „Nejsem tu, abych ti otravoval život,“ větu málem nedokončil, protože se rozkašlal suchým kašlem kuřáka. Nechal jsem ho vykašlat, a než mohl navázat v té plytké parodii dialogu, sám jsem se ho hned úderně zeptal.

„Co ode mě sakra chcete?“ zakřičel jsem a chytil ho za plášť. Neznámý asi takovou reakci nečekal. Vytřeštil oči a zvednul ruce na znamení míru.

„Nechci žádné problémy.“

„To sis měl rozmyslet dříve, než jsi mě začal sledovat.“

„Nesledoval jsem tebe, šel jsem Coleovi do bytu. Dal mi od něj klíče, abych u něj mohl někdy přespat. Po tom, co jsi mi řekl v baru, jsem se chtěl ujistit, že kecáš a že Cole je v pořádku.“

Tak ale proč nečekal v bytě? No jistě, když jsem se nastěhoval do bratrova bytu, přidělal jsem na dveře horní zámek. Kdyby se náhodou domovník dozvěděl o bratrově smrti, nedivil bych se, kdyby ho napadlo se zajít podívat po pár cennostech.

„Ale do bytu jsem se nedostal. Je tam přidělaný zámek. Tak jsem chtěl počkat na Colea tady. To je všechno, opravdu.“

Lhář jeden, spíš si chtěl dojít dát si sprchu a pro něco k jídlu. I když já ho mám co soudit, když jsem do toho bytu poprvé přišel teoreticky kvůli stejným důvodům. Ale já spíš hledal chlast. Pustil jsem toho lotra a ten rychle o krok ustoupil.

„Víš, musím ti něco říct. Jestli je pravda, že je tvůj bratr opravdu mrtvý a stalo se to na stavbě, tak to nebyla náhoda.“

„Co tím chceš říct?“ vyléval jsem si dál na něm vztek, ale v hlavě se mi rozjela písmenka a poskládala se v jedno slovo. To slovo, o kterém jsem posledních pár dní přemýšlel více, než za celou dobu, co jsem pracoval u policie. Vražda.

„Tvůj bratr nebyl zrovna oblíbený u nás v partě. Zpočátku se nám hodně vyhýbal, ale když se později tak nějak začlenil, začal hrát s některýma chlapama karty a nadělal si u nich asi dost nepřátel.“

„Jestli jsi přišel jen kvůli tomu, abys mi řekl, že můj brácha měl dluhy a chceš je po mně, tak tě tady rovnou hodím ze schodů.“

Vyhrožování? Vážně? Tak hluboko jsem klesl? Ne, to není možné. Kdyby měl brácha dluhy, tak by přece nemohl dát tolik peněz na konto pro Agnes. A co ty peníze, co jsem našel u něj doma?

„Kamaráde, špatně mě chápeš, já tě přišel varovat. Cole některý chlapy z party dokázal obrát v pokeru až o několik desítek tisíc. Postupně s ním přestali všichni hrát, ale ta zášť, že je vlastně obral o prachy, ta v klukách zůstala.“

„Takže to oni ho mohli zabít?“ přistoupil jsem k neznámému blíže, než je normální vzdálenost při konverzaci. Cítil jsem, že jsem blízko toho zjistit pravdu nebo alespoň faktu, který mě k ní může dovést.

„Neříkám, že to byli určitě oni. Ale co vím jistě, je to, že si pro ty prachy přijdou a brzo. Vědí, že měl dementní sestru a schovával všechno pro ni.“

„Moje sestra není dement!“

„Nic proti, ale všichni o té dementce vědí.“

„Moje...Sestra...NENÍ...DEMENTNÍ!“

Svět kolem mě vybuchl. Jiskry mě pálily na obličej a ruce byly v jednom ohni. Než jsem si uvědomil, co se děje, moje ruce vzlétly ke krku toho ochlasty a mrštily s ním přes zábradlí.

Něco prasklo. Nejdříve jsem myslel, že to mohly být žebra, ale pak se jeho tělo prohnulo dozadu a zábradlí pod jeho vahou povolilo. Na poslední chvíli jsem si uvědomil, že se pozadu propadne o patro níže do garáže, a to jsem nechtěl. Jiskry najednou zmizely a já cítil, jak se čas zpomalil. Moje tělo se vrhlo dopředu, abych ho zachytil a zachránil před jistým pádem a sebe před jistým vězením.

Zachytil jsem ho za pravou ruku, ale únava, kinetická síla a hlavně alkohol v krvi mi nedovolil ho vytáhnout zpátky. Jediné, co se mi povedlo, bylo, že se jeho pohyb zpomalil a on stihl při pádu podvědomě vykopnout oběma nohama. Nakopl mě do pravého kolene, zhroutil jsem se, ale jeho ruku jsem nepustil. Měl jsem ho pustit. Takhle mi nezbylo nic jiného, než se zřítit i s ním skrz rozpadlé zábradlí.

Ten pád mi připadal, jakoby trval celou věčnost. Jako bych padal do hluboké propasti své smůly. Asi jsem křičel, ústa jsem měl otevřená, ale svůj hlas jsem neslyšel. Pokoušel jsem se zaostřit, ale jediné, co jsem před sebou viděl, byl vyděšený obličej zrzavého neznámého. Pak se za ním zaleskla dlažba a mně nezbylo nic jiného, než se připravit na náraz. Když přišel, bolest mě ochromila tak, že jsem ztratil vědomí.

KAPITOLA DRUHÁ

„Dýchá?“

„Já nevím, prostě tu tak ležel, tak jsem vás hned zavolala.“

„Buďte klidná, my se o něj postaráme. Haló, pane, slyšíte mě?“

Svět se přede mnou hroutil a opět skládal dohromady jako domeček z karet, který někdo nahrál na video a přehrává si ho znovu a znovu dokola. Mezi obrazy prolétal stoletý prach a díky němu dávaly ještě menší smysl než předtím. Už jsem se nepokoušel ani otevřít oči. Soustředil jsem se jen na dýchání. Lepší nevidět a dýchat, než mít otevřené oči a být mrtvý. Každý nádech mě pálił, ale sílu na kašel jsem nenašel. Jsem srab, bál jsem se zakašlat, abych necítil bolest na prsou.

„Silně krvácí, otevřená fraktura dvou žeber. Přineste z auta lékárničku. Hned mu tu ránu zakryjte obinadly, aby mu do nich nepadal prach. Jak se jmenujete, pane?“

Nějak se mi nechtělo vybavovat. Otevřel jsem oči a první věc, které jsem si všiml, je to, že neznámý zmizel. Ležel jsem na zádech na chladné zemi v troskách zábradlí a nade mnou se skláněla postarší sanitářka v reflexní vestě.

„Pane, víte, jak se jmenujete?“ zeptala se mě podruhé a chytla mi hlavu tak, abych se jí díval do očí. Té se asi bez odpovědi nezbavím.

„Clark A. Adams,“ vypravil jsem ztěžka ze sebe a opět omdlel. Když jsem se probral, cítil jsem, že na sobě už nemám kabát a neležím na studených dlaždicích.

Nadzvedl jsem hlavu a uviděl svou košili prosáklou krví a moje náprsní kapsa byla zvláště vyboulená, jakoby do ní někdo hodil pár drobných. Zakašlal jsem a obě žebra mi protrhla látku košile a nyní mi trčela z hrudi jako nějaký hloupý pionýrský odznak.

Stihli mě přemístit na vozík, když jsem byl v bezvědomí. Ten sebou trhnul a druhý sanitář mě začal tlačit chodbou směrem k sanitce před vchodem. Na zemi v hale jsem uviděl v prachu pruhu, jak se zrzek odplazil pryč. Poté mi celý zorný úhel zaplnila světla majáku.

Druhá sanitářka seděla v autě a volala starou vysílačkou do nemocnice: „Muž, kolem třiceti let, silně podnapilý, otevřená fraktura dvou žeber, luxace

ramenního kloubu. Možná vnitřní zranění, jsme na cestě. Do pěti minut jsme na místě.“

Než jsem se stačil rozkoukat v tom náhle nepřírozeném světle, naložili mě do sanitky i s vozíkem. Po chvilce se ozval rachot motoru a sanitka se dala do pohybu.

Nevnímal jsem, co se děje kolem mne, a raději se pohroužil do své hlavy. Jak je možné, že ten zrzek odešel po svých? Já skončím v nemocnici s otevřenými zlomeninami, s nesnesitelnou bolestí a začínající kocovinou. Ten pobuda si zatím zajde domů, dá si sprchu a ráno ho budou možná trochu bolet záda. Blbost, musí být někde za rohem a plazit se jak had. Spadl přece ze stejné výšky jako já. Doufám, že ho to bolí jako mě. A prý, že pod vlivem není tak cítit bolest. V tuhle chvíli jsem byl rád, že ten alkohol v sobě mám, jinak bych jí nezvládl.

Takhle se bolest míchala s účinky skotské a vytvářela hřejivý povlak, který mě pomalu obaloval a já cítil, jak se přede mnou otevírá temný tunel a já se do něj propadám. Sanitka nemůže stihnout dojet do nemocnice, ne se mnou a živým.

„Pane? Pane, zase jste omdlel.“

Ten blbec mi začal svítit ještě do očí baterkou.

„Ta bolest...“ víc jsem ze sebe nedostal kromě asi deci krve, kterou jsem jeho obličej a celou sanitku krásně vymaloval. Nepokoušel jsem se znova nadechnout a místo toho se zadíval na strop sanitky, kde moje krev vytvořila obrazec jak z blbého hororu.

„Hej, Daisy, ten chlap má pneumotorax,“ otočil saniťák svůj zakrvácený obličej na tu ženskou, která mezitím řídila, a svou velkou hlavou mi zaclonil pohled na můj výtvar, „to měl už předtím?“

„Ne,“ vyhrkla tahle Daisy ze sebe, jak se pokoušela zároveň mluvit a řídit sanitku skrze křižovatku na červenou, „muselo se mu to stát až někdy teď.“

Zatímco já se zase pokoušel dostat do stavu bezvědomí, abych si ulevil od bolesti a nemusel přemýšlet, jestli se mám zkusit nadechnout nebo ne, muž sáhl do šuplíku vedle mého vozíku a vytáhl jehlu, kterou by dokázal vysát krabici mléka naráz.

„Pane, máte proraženou plíci jedním ze svých žeber. Dokážeme vás zachránit, ale pro jistotu vám píchnu anestetikum, abyste ji moc nezatěžoval.“

Než jsem stihl přikývnout nebo vstát a vrazit mu tu injekci tam, kam patří, vpíchl mi ji on do krku. Oči se mi ihned zase zavřely, ale tentokrát bolest neustoupila. Tohle nebylo normální bezvědomí. Bylo to spíš, jako by mě někdo uvěznil v mém vlastním těle. Všechny životní funkce byly v normálu, tělo začalo samo od sebe zase dýchat, sice na jednu plíci a strašně to bolelo, ale to mému mozku asi nevadilo. Ten jen kontroloval z povzdálí, jak já trpím a zřejmě si v tom liboval. S naprostým klidem jsem si uvědomil, že se mi uvolnil svěrač. Moje úcta bylo to poslední, na čem mi teď záleželo.